

[Fiskeriministeren]

på vi kan skaffe økonomi i de enkelte fartøjer, og hvorpå de enkelte fiskere kan få en acceptabel indkomst ved udøvelsen af deres gerning på havet.

Derfor agter regeringen og Folketinget jo også med det forlig, der nu er indgået om finansloven for 1993, at bruge 140 mio. kr. til yderligere kapacitetstilpasning i 1993, hvor vi i 1992 har brugt 240 mio. kr. Det er en massiv indsats, der gøres her, og derfor er jeg glad for, at der er den opbakning til at fortsætte.

Men det, der nu er ved at ske med hensyn til kapacitetstilpasning, er, at vi efter gennem de seneste år alene at have nedbragt kapaciteten ved ophørsordning skal til at prøve at få kapacitetstilpasningspolitikken til også at virke på strukturen fremover. Det er derfor, jeg håber, at Folketinget meget hurtigt kan færdigbehandle det lovforslag, regeringen har fremsat om muligheden for at kombinere kapacitetstilpasning med et nybyggeprogram for de fiskere, som vil prøve på at skifte et ældre, stort fartøj ud med et mindre, nyt fartøj. Det vil jo også være med til at sikre, at netop det, vi kalder kystfiskeriet, får bedre vilkår for at overleve på længere sigt.

I øvrigt må jeg afvise den kritik, der lå i hr. Henrik Dam Kristensens bemærkninger om administrationen af fiskeriet i de indre farvande. Det er klart, at man kan have den opfattelse, at man ønsker via lovgivning eller via bekendtgørelsesform at forbyde en række fartøjer at komme i nogle bestemte farvandsområder. Det er én opfattelse. Men jeg mener faktisk, at man kan nå det samme via den måde, man tilrettelægger kvotereguleringspolitikken på. I den forbindelse kan man lægge mærke til, at der f.eks. ved de kvoter, vi har fastsat for fiskeriet i Østersøen i indværende år, ikke har været noget incitament til, at større fartøjer skulle deltage i fiskeriet, og som følge deraf har man heller ikke set nogen større fartøjer af betydning deltage i Østersøfiskeriet i 1992.

Det vil være nødvendigt i 1993 yderligere at begrænse kvoterne pr. uge eller pr. måned – hvad vi nu bliver enige om – således at endnu færre fartøjer vil have interesse i at deltage i det pågældende fiskeri.

Jeg mener altså, at vi via kvotereguleringen faktisk har nået det, som hr. Henrik Dam Kristensen har været inde på.

Hvad angår torskesituationen i Østersøen, kan jeg sige, at der sådan set ikke længere er forvirring om kvotestørrelsen for 1993. Situationen er den, at Den Baltiske Fiskerikommission har fastsat fiskemængden.

I den forbindelse kan jeg sige til hr. Niels Højland, som jeg tror var inde på spørgsmålet om, hvorvidt de andre lande i Østersøen også er pålagt begrænsninger, at det er de via Den Baltiske Fiskerikommission og de kvoter, man blev enige om dér. Men for Danmarks vedkommende kan vi konstatere, at vores torskekvote i 1993 vil blive på ca. 10.000 t.

Efterfølgende har der været forhandlinger imellem EF og Sverige om en gensidig fiskeri-aftale, og i forbindelse med disse forhandlinger er man blevet enige om, at Danmark ud af de 10.000 t kun kan fiske ca. 2.200 t i den østlige del af Østersøen. Det er ud fra den betragtning, at specielt bestanden i den østlige del af Østersøen har det meget svært, og at der skal gøres noget for at prøve på at få den bestand til at vokse sig stor og stærk meget hurtigt.

Jeg kan også med hensyn til spørgsmålet om toldkontingenter og lign. love hr. Henrik Dam Kristensen, at regeringen, hvis det viser sig, at de forudsætninger, som er indbygget i aftalen mellem EF-Kommissionen og de andre medlemslande for 1993, ikke opfyldes, og at EØS-aftalen ikke giver adgang til de mængder råvarer, som den danske industri har behov for, selvfølgelig agter at følge spørgsmålet op over for EF-Kommissionen med den erklæring i hånden, som vi fik vedtaget på sidste rådsmøde.

Flere talere har været inde på spørgsmålet om fiskepleje, bl.a. hr. Fischer. Jeg mener, det er et meget vigtigt element i en fremtidig fiskeripolitik. Men det er nok for tidligt at begynde at konstatere, hvilken effekt vi kan få ud af en aktiv fiskeplejepolitik. Det er også svar til hr. Niels Højland, som jeg tror var inde på spørgsmålet om, hvordan de andre lande udvikler sig i henseende til fiskepleje.

Hvad det angår, er Danmark klart foran alle de andre lande. Vi er endnu ikke så langt fremme, at vi kan fremlægge beviser for, at det vil have en stor effekt, men det er vigtigt, at Danmark fortsætter det arbejde med henblik på at vise, at det kan få betydning for stabilisering af fiskebestandene, og i det øjeblik vi kan bevise det, må vores opgave være at få de andre EF-